

L'asseguradora no vol pagar els danys a les escoles per l'1-0

El consorci de compensació tampoc els vol assumir i ara se li demanen els 314.000 euros com a "actes vandàlics"

L'EOI de Lleida, una de les escoles atacades ■ D.M.

Francesc Latorre. Periodista d'esports de TV3

"Sense F-1 ni Champions, a TV3 ens haurem de reinventar"

VOLTES DONEN MOLTA VIDA

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus un parell de muntanyes.

40 oficines a Catalunya
902 811 811
nautaliviages.com

NAUTALIA
Viatges

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DIMARTS • 6 de març del 2018. Any XLIII. Núm. 14568 - AVUI / Any XL. Núm. 13438 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-15

Torrent proposa Jordi Sànchez

INVESTIDURA • El president del Parlament tria el candidat pactat per JxCat i ERC perquè és el que té més suports

NEGOCIACIÓ • Tots dos partits blinden el seu acord i es conjuren per sumar la CUP a la seva proposta d'aquí a pocs dies

EUROPA-MÓN

P24-28

L'ex-primer ministre abandona la roda de premsa d'ahir a la tarda en què va anunciar que dimitia ■ REUTERS / REMO CASILLI

La dreta escombria Renzi

Incertesa total a Itàlia després de la victòria del populisme i la Lliga

Cultura-Espectacles

P30-33

Els Oscar reconeixen el cinema fantàstic

Guillermo del Toro triomfa en una gala marcada per la diversitat

Del Toro, amb els Oscar a la millor pel·lícula i la millor direcció ■ EFE

Nacional

P16

Menys dones en els llocs directius

Nacional

P20

Els desnonaments baixen, excepte a Girona

FESMÉS
el bricolatge de casa

reformes · jardí · moble kit

fes-te Client FESMÉS fesmes.cat

Demana la targeta client Fesmes i acumula un **3% dte** en cada compra

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Tian Riba

La resolució

Un dels arguments que es fan servir per desacreditar l'independentisme són les declaracions dels imputats davant del jutge Llàrena al Suprem, segons les quals la declaració d'independència del 27 d'octubre va ser simbòlica. Aquell dia, el Parlament va aprovar una "resolució" que "insta" el govern a dictar totes les resolucions necessàries per desenvolupar la llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República. Aquests són els fets. O el text. Una altra cosa és la interpretació. I com que el món es va aturar allà, tothom ho interpreta com pot o com vol. Però abans de fer la interpretació, hauríem de convenir des de quin punt de vista analitzem el text. I els fets.

Abans que existissin les xarxes socials, l'artista Sophie Calle ja feia servir les coses viscudes com a matèria primera de la creació. I una vegada va demanar a un centenar de dones que analitzessin el correu electrònic que,

L'anàlisi de la DUI depèn de si es fa des del punt de vista jurídic, judicial o polític

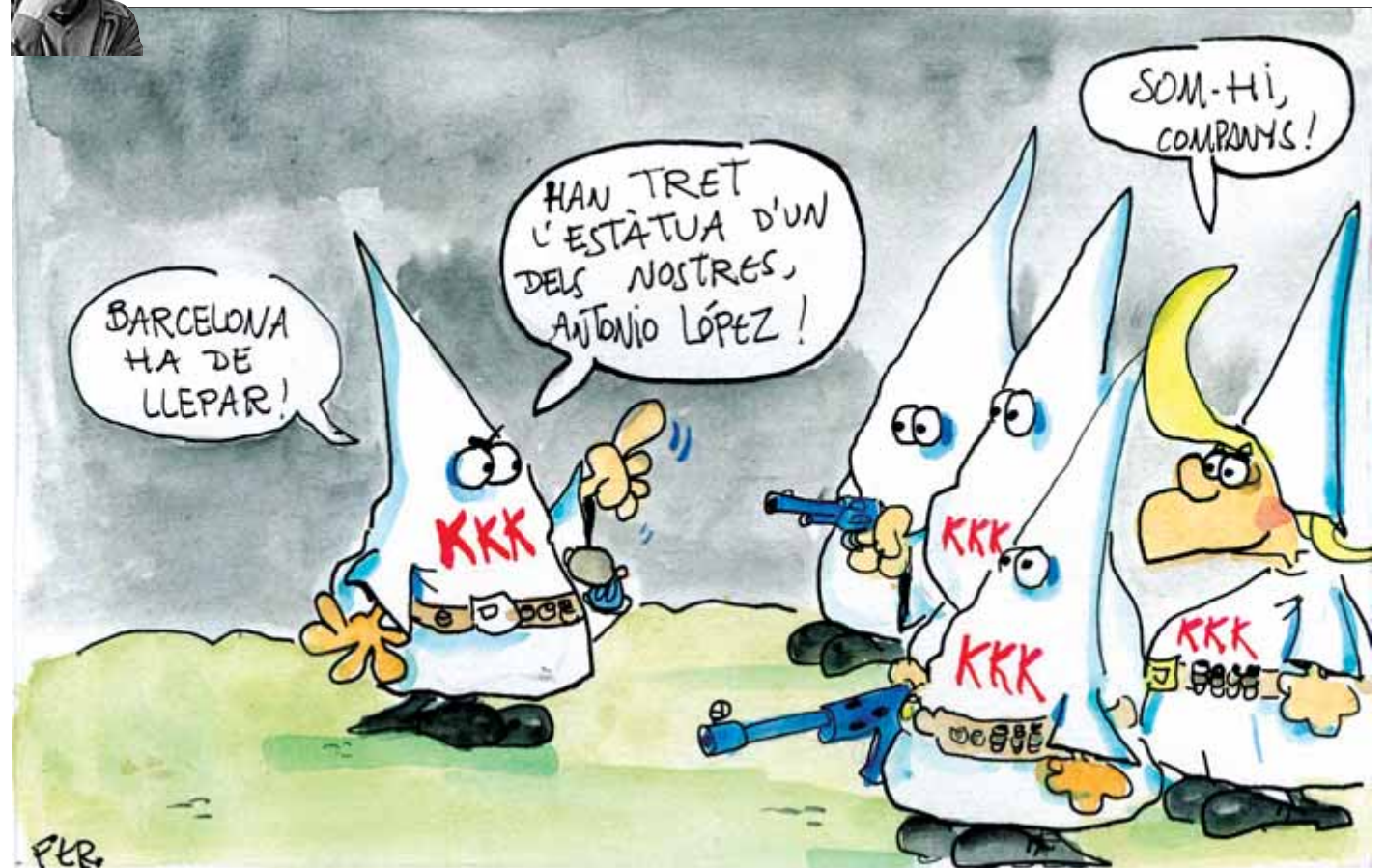
per acabar la relació sentimental, li havia enviat un ex. Un correu que acabava amb un cèlebre "Cuidi's molt". Doncs bé, en funció de la professió de cadascuna de les 106 dones que analitzaven, comentaven, cantaven o ballaven el correu, la interpretació era diferent. De la mateixa manera que la interpretació de la declaració d'independència del dia 27 d'octubre, té un sentit o un altre en funció de qui la faci o de quin àmbit estiguem parlant.

No cal agafar el text i fer-lo analitzar per un escriptor, un lingüista o un matemàtic. O per un paleta, un actor, un metge o un ballarí. Tot i que seria un exercici interessant. Però sí que cal interpretar-lo des del punt de vista de l'historiador, de la ciència política o del periodista. I veurem que la interpretació és diferent. I encara podem veure si és el mateix una anàlisi des del punt de vista jurídic o des del punt de vista judicial, que no és el mateix. O des del punt de vista parlamentari o des del punt de vista constitucional. Però arribats a aquest punt, l'anàlisi s'ha de fer des del punt de vista polític. I és aquí on no se li pot treure valor.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Negrers a Tabàrnia

A Mataró tenim dedicat a Miquel Biada un monument, una plaça, un carrer, un institut d'ensenyament, un retrat a la galeria de fills il·lustres i un nan que balla amb els gegants. Miquel Biada va ser un traficant d'esclaus cert i documentat, però ha pesat més en la seva biografia el fet que l'any 1848 situés la seva ciutat als llibres d'història i als llibres escolars gràcies a haver impulsat el primer tren de l'Espanya peninsular, el que va cobrir la distància entre Barcelona i Mataró. Sempre s'ha de matisar que va ser el primer "peninsular" perquè llavors Cuba "era" Espanya i va ser en aquella illa on va córrer un primer tren. Biada va observar el nou sistema de transport a Cuba, on feia de negrer.

Diumenge al matí Barcelona va suprimir el monument a Antonio López. Va ser el fundador de la Trasatlántica i de la Compañía de Tabacos de Filipinas, va donar indirectament feina a Antoni Gaudí al seu "marquesat" de Comillas i va ser el mecenes de mossèn Cinto Verdager. Verdager li va dedicar *L'Atlàntida*, un "vagit" en català molt més transcendent que el que

“Antonio López cau mentre els súbdits de Boadella es manifesten

havia proferit el senyor Aribau uns anys abans. Ha pesat més el fet que hagués estat negrer. Ho va ser a Cuba, com Biada. Uns historiadors han corregut a aportar documents que demostren que López va ser un esclavista petit o inexistent. Fan tard i són inoportuns: un representant de les entitats patrocinadores de la retirada del monument ha vingut a dir que gràcies a l'acció iconoclasta molts ciutadans han pres consciència de la malignitat de l'esclavitud i de la germanor que ha d'imparar entre les diverses cultures, ara que aquesta germanor és en perill.

El mateix matí, en un altre punt de

Barcelona es manifestaven els partidaris de Tabàrnia, el país fabulós que han creat alguns refractaris a la independència. Tabàrnia té un govern. El presideix "a l'exili" —té domicili a Madrid— Albert Boadella. Volia ser el bufó dels que governen i s'ha convertit en governant i bufó a la vegada. Ja és compatible, això? Boadella sempre, des dels primers espectacles, ha estat contrari al catalanisme. Molts li van riure les gràcies mentre es van pensar que es limitava ser antipujolista i antimontserratí. Fa anys, el seu espectacle *La torna*, un atac virulent a la Guàrdia Civil, va fer que s'hagués d'exiliar autènticament. Molts vam sortir al carrer per reclamar la llibertat d'expressió i el retorn que se li negaven. Hi havia entre aquells manifestants els actuals súbdits seus de Tabàrnia? Diria que els que ara l'idolatreu haurien estat llavors partidaris del consell de guerra i de mantenir-lo a la presó. Pesa més l'anticatalanisme i l'antiindependentisme. Les biografies dels morts i dels vius canvien a convegniència i són de posar i treure com els monuments.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Tornés (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/ocfgmg>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Al·leluia!

Acostumats com estem a les andanades (*A por ellos, oééé!*) que ens deixen anar cada dos per tres des de 13TV, la cadena que té com a principal accionista la Conferència Episcopal Espanyola (que de fet s'hauria de dir Conferència Episcopal Muy y Muy Espanyola), em trec el barret davant l'homilia d'aquest diumenge passat al monestir de Montserrat. Anem 100 a 1, o a 2, però creguin-me que va ser un bàlsam. Tant que, tot i que va ser diumenge i avui ja som dimarts, en vull deixar constància. M'he lamentat en nombroses ocasions del paper que fa la Conferència Episcopal Espanyola, del que fa 13TV i, sobretot, del silenci de l'Església catalana en un temps en què els silencis diuen massa coses. I d'aquí la meva satisfacció –i em sembla que la de molts de vostès– en saber que aquest cap de setmana, en l'homilia dominical, el monjo benedictí Josep Miquel Bausset

“Els silencis, en els temps que corren, diuen moltes coses. No es pot callar.

va llegir un sermó que és per enquadernar. “És normal, que hi hagi líders socials i polítics en presó preventiva acusats de rebel·lió i sedició, quan Amnistia Internacional ha demanat la seva llibertat?”, es va preguntar Bausset. I, evidentment, no calia cap resposta. I hi va afegir: “Va ser normal la violència que es va produir l'1-0, quan Amnistia Internacional també ha anunciat com a excessiva la força policial?” Em trec el barret, Josep Miquel

Bausset, perquè estic principalment d'acord amb una de les coses que vàreu dir: “L'Església no pot callar com si no passés res.” Cert. I que les coses es diguin des de Montserrat, el monestir que en tantes i tantes ocasions s'ha convertit en un nucli de resistència, té encara més valor. No soc del gremi, ja ho he explicat en més d'una ocasió, però creguin-me que va ser un bàlsam. Sobretot dit en un cap de setmana en què les forces independentistes es començaven a esbatussar (uf, quin cansament!, ja ho vaig escriure diumenge). Que no ho veuen, senyors/senyores meus/meves de les formacions polítiques republicanes, que el que està passant és molt gros, que hi ha gent a la presó i a l'exili i que algunes de les coses que fan (i de les que pensen) haurien de ser considerades un pecat, encara que vostès tampoc siguin del gremi. Facin el favor, sisplau!

I gràcies, Josep Miquel Bausset!

De reüll

Marga Moreno

El no insuficient

Una de les frases més emblemàtiques de Jorge Wagensberg, el savi que per a dissort nostra ens ha deixat aquest cap de setmana, és “Com més com, menys per què”. La màxima, d'antuvi aplicada a la ciència, es pot extrapolar també als intricats canemassos del poder, des del polític fins al social i a l'econòmic. Encara hi ha masclisme pertot i, com el títol de l'últim assaig de Naomi Klein, no n'hi ha prou de dir no. I el problema no és només de les dones. Als homes també se'ls ha girat feina. Als que se senten neguitosos o desorientats per no saber com

Els homes llestos saben que la lluita de gènere també es fa per ells

entomar aquesta felicitat onada de consciència de gènere, se'ls podria demanar una mica d'autocrítica, no tant per si cometien (que segurament no) sinó si acaten petits o grans actes de masclisme com els de menystenir una dona amb epítets com “puta” o “histerica”, reduir-la a la seva condició física, veure's amb cor

d'interrompre-la, de vessar-hi paternalisme... I també cal meditar qui du la càrrega física i mental de la llar, o qui sap quan s'han de dur els nens a revisió mèdica, qui fa la reunió amb el tutor a l'escola o ho deixa tot per recollir-hi l'infant enfebrat a mig matí; o qui pensa a treure els bistecs del congelador. Ja no s'hi val el “jo ajudo”. Hem saltat pantalla. Cal que feu passos enrere en protagonisme però també passos endavant de presa de responsabilitats en àmbits que us eren ignots. No sigueu còmplices silencis de la injustícia o de la condescendència distant. Els llestos sabeu que també ho fem per vosaltres.

Les cares de la notícia

EX-PRIMER MINISTRE I LÍDER DEL PARTIT DEMÒCRATA

Matteo Renzi

Derrota i dimissió

Després de cinc anys governant Itàlia, la derrota de Matteo Renzi i el centreesquerra italià és sense pal·liatius, superat per la coalició de dreta i ultradreta de l'Inhabilitat Berlusconi i també pels populistes de 5 Estrelles. Renzi ja ha dimitit, però l'electorat d'esquerres a Itàlia està del tot orfe.

CINEASTA

Guillermo del Toro

L'Oscar esperat

Globus d'Or, Bafta, Premis de la Crítica,... la trajectòria els últims mesos i les nominacions apunten a l'èxit del director mexicà amb *La forma del aigua* a la gran nit dels Oscar i la previsió no ha fallat. Quatre estatuetses, incloses les de millor pel·lícula i millor director. Un èxit anunciat.

PERIODISTA I ESCRIPTORA

Lluïcia Ramis

‘Les possessions’

L'escriptora mallorquina, autora de *Coses que et passen a Barcelona quan tens 30 anys*, *Egosurfing* (premi Josep Pla) i *Tot allò que una tarda morí amb les bicicletes*, acaba de publicar *Les possessions*, novel·la amb la qual fa unes setmanes va guanyar el premi Llibres Anagrama de Novel·la.

EDITORIAL

Berlusconi i els populismes

■ Els resultats de les eleccions generals a Itàlia han confirmat el panorama incert que ja dibuixaven les enquestes, amb una derrota molt clara de l'ex-primer ministre Matteo Renzi i el centreesquerra, una victòria insuficient de la coalició de dreta i ultradreta liderada per un Silvio Berlusconi inhabilitat, i el triomf del populista Moviment 5 Estrelles de Luigi di Maio, que tot i prometre en campanya que no pactaria amb ningú, emergeix com la segona força més votada del parlament i element clau per a la governabilitat a Itàlia durant els pròxims anys.

El bipartidisme tradicional fa temps que ha entrat en crisi a Europa i aquestes eleccions a Itàlia en són un bon exemple. L'auge del moviment 5 Estrelles, que amb promeses poc realistes ha triomfat sobretot al sud del país i s'ha convertit en el segon partit amb més vots de l'arc parlamentari, així com els bons resultats de la Lliga al nord d'Itàlia són el reflex de la puixança dels moviments populistes, captadors del vot de protesta contra l'establishment, euroescèptic, antiimmigració i del descontentament social.

Un altre factor que es constata de nou i que també és comú a altres països d'Europa és l'orfanat del votant d'esquerres. La duresa de la crisi, les retallades dictades des de la UE i les polítiques més liberals que socialdemòcrates han deixat els partits tradicionals de l'esquerra sense discurs, o millor dit, sense credibilitat en els seus discursos. El Partit Demòcrata de Renzi, hereu de la tradició del PCI i l'Olivera i principal referent del centreesquerra italià, ha governat durant els últims cinc anys i surt d'aquestes eleccions amb els pitjors resultats de la seva història, la dimissió del seu líder i molta feina per fer.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Es defensa
Fèlix Millet explica la seva gestió al capdavant del Palau de la Música en una gravació que reproduceix en exclusiva El Punt Avui.

10 anys Cita electoral
Rajoy exhibeix Rato per tancar el fiasco Pizarro. El líder popular afirma que, si guanya, seguirà la política econòmica de l'exministre.

20 anys Mor un referent
Francesc Català-Roca, renovador de la fotografia contemporània catalana i espanyola, va morir ahir als 75 anys, d'un atac de cor.

Full de ruta

Carina Filella

Capmany a Tarragona

Quan passen, les coses, o quan les coneixem, a determinades persones, potser no en som conscients del que arribaran a representar per a nosaltres, per a la nostra ciutat, per al nostre entorn. Jaume Vidal Alcover va aterrar a Tarragona, el curs 1972/1973, com a professor de l'aleshores delegació de Tarragona de la Universitat de Barcelona –que anys més tard es convertiria en la Universitat Rovira i Virgili–, i ja era un escriptor reconegut i premiat. Amb ell, la ciutat va guanyar la també escriptora Maria Aurèlia Capmany, que hi va compartir casa, a la Part Alta de la capital tarragonina. Tots dos van començar a agitar les ganes de cultura d'alguns tarragonins que van tenir la sort de topiar amb ells, no només a través de les aules universitàries, sinó amb l'activitat cultural bullent que van liderar al marge de l'activitat docent. Escriptors, professors universitaris i gent de la cultura tarragonina d'avui, com ara Magí Sunyer, Joan Cavallé, Jordi

Vidal Alcover i Capmany van agitar les ganes de cultura d'alguns tarragonins que van tenir la sort de topiar amb ells, no només a través de les aules universitàries

Ginebra, Josep Bargalló i molts d'altres van compartir amb Vidal Alcover i Capmany inquietuds literàries i personals. Aleshores potser, només potser, no en devien ser del tot conscients del que representarien en el seu camí de creixement personal i cultural, però segur que hi van tenir molt a veure. Aquells joves dels setanta els recordaven anys més tard com "un binomi especial: escriptors, cultes, catalanistes, d'esqueres, liberals", que tenien "un magnetisme" també especial, segons va indicar Josep Bargalló en la presentació del llibre *Jaume Vidal Alcover i Maria Aurèlia Capmany, a escena* (Onada Edicions). Aquest 2018, declarat l'Any Capmany per commemorar els cent anys del seu naixement, és un bon moment per recordar la influència que la parella va exercir sobre una Tarragona adormida (no gaire més que avui dia). I també una bona ocasió per llegir els seus llibres. Ja ho va dir la comissària de l'Any Capmany, Marta Nadal, que molta gent la coneix però pocs l'han llegida. Cobrim el dèficit. ■

Tribuna

Jordi Mayoral. Galerista

El futur que no arriba

El futur arribarà, però a vegades li costa més del compte. La immediatesa i la il·lusió que ens deborden ens poden generar neguits, ja que voldríem que el demà que anhellem ja existís. La vida és curta i les coses passen molt a poc a poc, oi? El futur sempre arriba, però el procés pot ser divertit i feixuc, depèn del cas. Ara bé, normalment el futur mai es comens l'imaginàvem, sinó que sol agafar girs, ajornaments i precipitacions inesperades. El futur no s'esquiva, perquè es fa present un dia o un altre. El futur a vegades ve sense voler-ho, no el triem i ens cau a sobre com un accident de la natura, però d'altres vegades, en participem i el creem. Segurament, perquè arribi un futur com volem o molt similar al que voldríem cal tornar-hi amb la lliçó apresada i amb tota l'empenta i la intel·ligència, com tantes vegades ja ho hem intentat, sí, la pregunta és retòrica: esperem que arribi el futur o ens posem en marxa per fundar-lo?

QUAN VIVIM MOMENTS vibrants i histò-

rics, al cap d'un temps se sol fer balanç: recuperant episodis, moments alegres, somriures de nostàlgia, alguns flaixos de capítols on no vam estar gaire brillants i, sobretot, mirar enrere és fixar-se en allò que queda pendent, és a dir, el passat sempre ens porta al futur. El camí que ens queda. I, certament, és difícil caminar cap al futur, crear l'esdevenir si el passat encara no ha quedat resolt. Si no, el futur pot ser una repetició del passat: un futur igual és un futur castrat. El futur implica novetat i canvi. El futur és transformació.

EL FUTUR ÉS TOT EL QUE TENIM davant nostre, on trobem les motivacions i la mandra, les esperances, els somnis i les pors, les il·lusions i el no me'n parlis. El futur arribarà, però potser no quan voldríem. Què fem amb el futur? Avui, som en el futur que no arriba i haurem d'empènyer i canviar-ho tot mil i una vegades més, potser, perquè finalment sigui present. El futur l'hem de construir, l'haurem de crear entre tu i jo, i tants d'altres, braç a braç. Potser surt malament, però potser surt de cine; és

en bona part a les nostres mans. El futur no arriba i, mentrestant, som aquí fidels, reconsiderant, redefinint i repensant, recosint ferides i trepitjant camins de pedra. El futur no arriba, però tu i jo i tants d'altres el farem present, ens les empescarem perquè esdevingui. El futur que no arriba, arribarà, el farem néixer i l'enfortirem perquè arrelhi convençudament. El futur que no arriba som nosaltres, frec a frec, amb el vent en contra. El futur el guanyarem, de forma decidida, ensorrarem les pors i els mals auguris, i seguirem fins a atènyer tots els futurs que hem somiat. El futur, a vegades, sembla que no arribarà mai, com aquell viatge cap a Ítaca que no s'acaba, potser perquè no en sabem més, potser perquè entre l'inevitable i l'impossible hi ha un refugi que és la constància i l'encert. Nosaltres, seguim i seguirem aquí i ara, dempeus i preparant-nos per fer arribar el futur que a estones es difumina i d'altres s'entreveu allà a l'horitzó. No abandonarem mai la tasca ni l'esperança per fer possible el futur que decidim.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Fins quan?

■ Fins quan el *gobierno de España* podrà seguir "contra viento y marea" menystenint, menyspreant, mentint, forçant d'altres que menteixin, controlant mitjans de comunicació afins i ofegant els no afins, pegant (1-0), amenaçant, imputant judicialment i empresonant amb arguments inversemblants, vetant, forçant preses de posició o declaracions de la gent més insospitada, pressionant governs estrangers... la llista seria interminable. Ara la destitució del cònsol honorari de Finlàndia a Barcelona, i ja en van quatre o cinc. Aquest senyor es va voler acomiadar dels seus homònims a Barcelona i de més de noranta només se'n van presentar a l'acte una tercera part "per por", segons diuen; el president Puigdemont a Brussel·les i a tots els diaris; l'Anna Gabriel a Ginebra i també captant

l'atenció internacional; capçaleres o editorials de diaris líders mundials definint-se contra la seva manera de fer. Això no ho poden mantenir indefinidament, l'única incògnita és quant de temps podran; per a nosaltres sigui el que sigui serà massa llarg, però aquesta manera de fer té caducitat. Hem d'aguantar fins que ells no ho puguin aguantar més. Aguantarem.

AGUSTÍ VILELLA
Cambrils (Baix Camp)

No ho enteneu?

■ Estic farta d'escoltar tertulians, especialment unionistes, que diuen que el president Puigdemont va "fugir" a Brussel·les. No senyors, no. Ell va anar a Bèlgica, juntament amb quatre consellers, per internacionalitzar el problema català. Per obrir una finestra a Europa i que la ferum d'injustícies que passen aquí fos coneguda a tot Europa i al món. I

ara la proposta d'investir president Jordi Sánchez (que té tots els drets democràtics intactes per ser-ho!) és una nova estratègia per posar en evidència el poc esperit democràtic del govern espanyol. El 21 de desembre del 2017 vam anar a votar en unes eleccions que havien convocat ells (!?) i havien animat el president Puigdemont a presentar-s'hi. Votem i... les guanyem! I ara no n'accepten el resultat! És indignant! Doncs hauran d'acceptar que Jordi Sánchez sigui el president. Aquesta és l'estratègia de tots els catalans que volem construir un país lliure, pròsper, just i en pau. I ara, ja ho enteneu?

FINA MANENT
Premià de Dalt (Maresme)

I diuen que vivim a Matrix

■ La senyora Inés Arrimadas de Ciutadans diu que els catalans vivim en un món inventat,

a Matrix concretament, perquè, és clar, els més de 1.000 ferits víctimes de la violència de la policia espanyola no van existir. Els cops de porra, els insults i la brutalitat desfermada no van existir, ni els 2.221.585 vots del referèndum d'autodeterminació, ni les cassolades per la visita del rei a Barcelona, pura invenció! És mentida que polítics empresonats per les seves idees siguin presos polítics o que hi hagi censura. Però, ep!, si no és mentida, llavors és il·legal. És il·legal denunciar les injustícies, fer públiques les vergonyes de la monarquia espanyola, ensenyar català a tots els infants o posar-se un nas de pallasso. Jo els diré en quin món viuen vostès: viuen en una Catalunya que els repugna profundament i en una dictadura, Espanya, que només aspira a imposar la seva voluntat amb odi, mentides i presons.

SALVI PARDÀS SUNYER
Barcelona

La frase del dia

“Bastir ponts amb votants socialistes, sí; amb Iceta, no”

Elsa Artadi, DIPUTADA I PORTAVEU DE JUNTS PER CATALUNYA AL PARLAMENT

Tribuna

Montserrat Nebrera. Professora de dret constitucional

L'estirp d'Afrodit

En la quarta sessió que a Cetrès dissertava sobre els pecats capitals afrontarem la luxúria. Gens fàcil; sobren els tabús i la hipocresia, i cal recordar que la llibertat ha de tenir límits per ser-ho. A més, buscàvem, com és propòsit de tot el cicle, la visió positiva del fenomen.

AVIAT SE CELEBRA el Dia Internacional de la Dona, en què algunes reivindicacions, com ara la igualtat d'oportunitats, haurien de ser la lluita de tothom, amb independència del judici que ens pugui merèixer la vaga convocada per qui sembla més d'un partit que del sexe que diu voler reivindicar. Contemporàniament estem vivint certàmens cinematogràfics envoltats de polèmiques sobre assetjament sexual, on, ves per on, les denunciants ho fan després d'anys i èxits fonamentats sobre el que tan sols ara manifesten que va ser un abús. Això, sí, pugnant per veure qui hi du el vestit negre més *sexy*. Trista i reiterada competició entre dones.

SÓN ELS MATEIXOS temps que contemplen com els cinemes vessen d'un públic, masculí i femení que frisa per veure la història de la fascinació d'una dona per un sàdic. Un home ric, com ara l'Onassis, que menystenia la Callas, però força més guapo, i un home poderós, que ja diuen que això del poder sempre erotitza fins i tot si es tracta de Donald Trump. Grey pega i sotmet, però és clar, a ritme de jazz, envoltat de seda, amb perfums molt cars i regles inapel·lables, en aquesta pseudoseqüela de *Nou setmanes i mitja*. Però aquesta és també l'època de retrobar antics costums, perquè cada cop més noies es creuen "apoderades" per fornicar a l'estil de Messalina en cercles de vici on fer arribar un noi al clímax és una mena de curiosa victòria; una manera com altra d'intentar donar la volta a la ignomínia de la violació en ramat. I, per descomptat, és aquest també l'espai on hem regirat l'ordre de les èpoques, perquè els àngels de Victoria's Secret s'assemblen més als conillets de

Play Boy que a les *top model* dels 90.

ESTÀ TOT EXTRAORDINÀRIAMENT sexualitzat, no només els anuncis de cotxes, igual que abans els de conyac, i les actrius accepten la dictadura del Botox amb el mateix silenci que envoltà fins no fa gaire aquest Weinstein que tan sols amb la cara paga. Actors venerables han vist passar al seu costat actrius substituïdes a la primera arruga, i el mateix passa amb els presentadors de televisió i fins i tot amb els polítics, sempre caps de cartell, posant una dona de segona.

LA PROSTITUCIÓ o la pornografia són tan velles, aquella encara més, que en trobem el rastre perdut en els orígens de la memòria, i malgrat que algú pot pensar en la seva *funció social* com a substitutiu de solituds no volgudes, es transformen amb gran facilitat en presons on la llibertat d'acció desapareix, i això sense parar atenció en la condició de cosa a què s'acaba reduint el cos comprat. Són interessants a aquests efectes alguns estudis psi-

“L'absoluta manca de control sobre l'instint ens esclavitza, però sense aquest instint de vida no hi hauria ni punt de partença ni criteri per jutjar-ho

cològics contrastats empíricament que reflecteixen la creixent tendència del jove a iniciar-se en la sexualitat amb la pornografia d'alt voltatge que corre per les xarxes, cosa que després sembla afectar les relacions personals, com es reflecteix en la inquietant pel·lícula *Don Jon's Addiction* malgrat el seu final feliç potser tan impostat com la redempció de Grey entre les seves ombres.

PERÒ NO TOTHOM pensa que la pornografia o la prostitució siguin problemes per a qui en fa un ús recurrent i un atemptat contra la dignitat de les persones que són utilitzades com a objectes (es diguin Vanessa o Melània). Des de l'àmbit polític hi ha qui reivindica que regulant aquestes activitats, traient-les de l'economia submergida, serien com qualsevol altra feina, més segures i fins i tot comptabilitzables com una part important del PIB. Últimament Cs ho ha fet en un àmbit relacionat amb aquest lloguer de carn humana, l'anomenada maternitat subrogada, i en el temps de la consellera Tura ho volia fer el PSC amb les prostitutes. De fet, si alguna cosa ha quedat clara en esdeveniments com ara el Mobile World Congress és que les activitats sexuals en locals diversos i sota la més variada aparença han estat tantes i tan lucratives a la nit com durant el dia les que giraven entorn de qualsevol descoberta tecnològica... Al final, que senzill que és el cervell reptilià i quina il·lusió que fan congressos tan polifacètics!

ÉS TOT AIXÒ LUXÚRIA? Si la luxúria és el que he descrit, aleshores podem dir que és pecat contra la carn, però sobretot contra l'esperit que hi habita. L'absoluta manca de control sobre l'instint ens esclavitza, però sense aquest instint de vida no hi hauria ni punt de partença ni criteri per jutjar-ho. Entre la violació o l'abús i l'esguard que reflecteix desig hi ha una línia on s'arrela, com en tota conducta, un terme mitjà, l'equilibri conscient i, si pot ser, l'amor de l'estirp d'Afrodit.

De set en set

Imma Merino

Tardà

A propòsit de les recents nevades, tenia la temptació de parlar de la neu, de la fascinació que exerceix entre els habitants de llocs on és excepcional, de l'embaladiment quan cau calladament, de com ens transporta al dia de la infantesa en què vam fer-ne un ninot, de com ens sembla més somiada que real, de com potser ens agraden més les pel·lícules on n'hi ha i així, doncs, del moment en què Carol Aird i Therese Belivet miren el cel admirant les volves amb el desig que siguin un bon auguri per al viatge que faran. Però, propagades per les xarxes socials, m'han arribat les crítiques ferotges a Joan Tardà per un article que ha publicat a *El Periódico* en què afirma la necessitat d'acumular forces i així, doncs, exposa idees per ampliar la majoria social favorable a la República. Tardà, de fet, hi exposa (o més aviat diria que reitera) dues idees: una és que Catalunya és i ha de ser un sol poble en un marc de llibertats, progrés econòmic i justícia social; l'altra és que cal conèixer millor el camí per arribar-hi i amb qui transitar-hi. D'aquí, indica que el republicanisme ha de convergir amb els comuns, que defensen un referèndum vinculant i jo hi afegiria que els valors republicans, i fins obrir un diàleg amb el PSC amb el desig que aquest deixi d'abonar la involució dels drets i de les llibertats. Transcriu el que tothom ha pogut llegir perquè no entenc que de les seves consideracions es dedueixi que treballa per a una hipotètica reedició del tripartit i que, en conseqüència, se l'acusi de "traïdor" a l'independentisme. Puc entendre que es discuteixi la seva proposta i també que les ferides de l'independentisme causades pel PSC són molt vives. Tanmateix, un polític ha de buscar solucions polítiques. Tot conflicte s'ha superat en el diàleg amb els "altres" i amb acords fins amb l'"enèmic". Si no, hi ha la imposició per la força, que crec que ni la tenim ni la volem. El problema, precisament, és que n'hi ha uns que imposen sense voler dialogar.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

La factura pels danys de l'1-O costa de cobrar

L'asseguradora només vol pagar el 70% del que els policies van trencar en escoles i instituts

Frenada en la reducció de la desigualtat de gènere

Alerta per la reducció de la dona en àmbits de gestió com el tecnològic o el directiu

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torrent força la in

FET El president del Parlament proposa Jordi Sánchez com a nou candidat a la presidència **MÉS** JxCat i ERC demanen temps i parlen ara d'un preacord al qual esperen incloure la CUP els pròxims dies

Emma Ansola
BARCELONA

Jornada maratoniana ahir la del president del Parlament, Roger Torrent, per constatar el grau de suports que obtindria el nou candidat de Junts per Catalunya a la presidència de la Generalitat, Jordi Sánchez. Els contactes van registrar un resultat positiu; la convocatòria, en els pròxims dies, d'un nou ple d'investidura després de certificar que Sánchez és l'únic candidat a la presidència que concentra un major nombre de suports, tot i que, a hores d'ara, són insuficients a causa de l'abstenció de la CUP per un desacord en el full de ruta que els partits majoritaris confien poder esmenar aviat. A les bambolines del pacte, però, un greu condicionant: la investidura de Sánchez està subjecta a autorització judicial.

A hores d'ara l'escenari dibuixat és aquest: Sánchez obtindria els vots favorables de JxCat i ERC. Tots dos s'aferraven ahir a un nou "preacord" que estan treballant a través del qual tenen previst començar a partir d'un full de ruta que ahir no es va voler concretar però al qual confien poder integrar la CUP. Així ho va afirmar la portaveu de Junts per Catalunya, Elsa Artadi, que admetia que per falta de temps no havien pogut enllestir un acord amb els anticapitalistes, ja que prèviament havien de tancar l'acord amb els republicans. "Es-

tem treballant evidentment en la construcció d'un projecte de valors republicans que inclourà el procés constituent com a element central", assegurava Artadi. El document el traslladaran a la taula de negociació de la CUP entre avui i demà, i un cop signat l'explicaran de manera pública, reblava la portaveu. Tanmateix, ahir al matí, abans de les declaracions de JxCat i ERC, els anticapitalistes asseguraven que les negociacions estaven "interrompudes" i desconfiaven que se segellés un pacte a tres, ja que van reiterar que només donarien suport a un candidat que portés a terme la construcció d'un projecte republicà que, segons els anticapitalistes, fa necessari la desobediència per poder aprovar lleis pendents com ara les destinades a necessitats socials.

Per tal d'arribar a aquest acord, ahir Junts per Catalunya va demanar temps al president del Parlament. Un cop Torrent aprovi la resolució que dicti el dia i hora del nou ple d'investidura seran els advocats de Jordi Sánchez els que s'adreçaran al jutge Pablo Llarena per demanar la llibertat del candidat perquè pugui assistir a la investidura, ja que el reglament obliga el candidat a ser-hi present, va reconèixer en la resolució anterior dictada per a la investidura de Puigdemont. Amb el repte d'investir Sánchez, JxCat i ERC volen tornar a posar

Roger Torrent, ahir amb Elsa Artadi i Eduard Pujol (JxCAT), i a la foto de la dreta, amb Marta Rovira i Raül Romeva (ERC)

■ JUANMA RAMOS

Les frases

“El procés constituent serà un element central de la nova proposta que enviarem a la CUP”

Elsa Artadi
PORTAVEU DE JUNTS PER CATALUNYA

“Tenim un preacord amb JxCat i donarem suport a Sánchez per aconseguir un govern operatiu”

Marta Rovira
PRESIDENTA D'ERC AL PARLAMENT

“No hem vetat cap candidat, ens abstenim perquè hi ha un profund desacord en el full de ruta”

Carles Riera
DIPUTAT DE LA CUP

el focus en la "repressió" que exerceix l'Estat espanyol, ja que seran els tribunals els que hauran de dictaminar si prohibeixen que un diputat electe amb tots els drets adquirits pugui ser investit president de la Generalitat, una decisió que, d'acord amb les

últimes decisions judicials, sembla la més possible.

Pels republicans, i com que encara "no ens consta que Sánchez no pugui ser investit", assegurava la presidenta del grup parlamentari, Marta Rovira, el grup manté seu suport al

candidat per poder fer un govern "operatiu". Un cop més sembla que els republicans estiguin esperant que la candidatura de l'ex-president de l'ANC caigui pel seu propi pes o siguin els jutges els que certifiquin la inoperativitat. "La nostra prioritat és posar fi

al 155, i sobre la base d'aquesta finalitat donarem suport a la investidura de Sánchez", reiterava Rovira.

A més de l'abstenció, la CUP va deixar al matí un regal enverinat per a la investidura que podria produir-se si no s'arriba a un acord amb Junts per Catalunya i ERC. La candidatura de Sánchez podria tirar endavant sempre que els diputats Carles Puigdemont i Toni Comín exerceixin el seu vot malgrat la prohibició del TC. "Si no s'atreveixen a fer això, com pensen construir la república que requereix de desobediència?", es

L'APUNT

Gràcies, Montserrat

Carles Sabaté

El pare Bausset, mestre de novicis de l'abadia de Montserrat, va aclarir-nos el diumenge recordant l'existència de presos polítics i d'un govern destituït per la força. La ministra d'Afers Socials, Dolors Montserrat, treballarà normalment dijous, perquè considera que es reivindica més fent vida normal, amb el cotxe oficial i els afers habituals. Gràcies a l'abadia i la mi-

nistra per recordar-nos on som: sense govern des de fa mesos perquè l'Estat no vol acceptar allò que els ciutadans hem votat democràticament, i posa traves a cadascun dels candidats amb més vots en les eleccions del 21-D, i amb els partits caient en la trampa de l'Estat de marcar perfil propi. I en l'àmbit de la dona, ampliant-se les diferències de gènere.

vestidura

El PSC veu molt lluny un acord amb ERC

El líder del PSC, Miquel Iceta, va instar ahir ERC a decidir si el seu camí és "la república imaginària de Brussel·les" o bé l'acceptació de la legalitat, deixant clar que només si els republicans rectifiquen i abandonen la via "unilateral i il·legal", es podrien explorar "col·laboracions" amb els socialistes. D'aquesta manera responia al portaveu d'ERC al Congrés, Joan Tardà, que en un article va defensar la possibilitat de bastir ponts amb el PSC i els comuns, ja que considera que "el republicanisme ha de convergir" amb les forces polítiques favorables al referèndum vinculant però també amb el socialisme català. Iceta va recordar l'"allau de crítiques" que ha rebut l'article de Tardà en les xarxes per part d'usuaris independentistes. I si bé ha admès que el PSC "saluda" aquesta proposta de Tardà i l'"acull amb interès", ha matisat que "el debat obert polític necessari no són uns jocs florals", va ironitzar el president del PSC.

preguntava el diputat de la CUP Carles Riera. I és que amb aquests dos vots la candidatura de Sánchez podria sortir en la segona votació per majoria simple amb 66 vots a favor contra els 65 que registra el bloc del no. Un escenari que es preveu llunyà atesa la dificultat que es permeti a Sánchez surti de la presó.

Compte enrere

Més enllà de la dificultat que suposa investir Sánchez i del fet que la candidatura podria incrementar la tensió entre les forces independentistes i els aparells de l'Estat –avui mateix es reuneix el Tri-

bunal Constitucional per deliberar sobre els *tempos* parlamentaris de la cambra catalana arran d'un recurs del PSC– la convocatòria d'un ple d'investidura podria posar en marxa el rellotge que ha de marcar el termini de dos mesos per investir president o bé convocar eleccions de forma automàtica. Malgrat que no es produeixi cap votació en el ple perquè no es permet a Sánchez assistir-hi, Torrent podria dirigir-se a la resta de diputats per fer saber que, constatada un cop més la fallida d'una investidura, posa en marxa el rellotge parlamentari.

La proposta de Sánchez va ser rebutjada per la resta de partits a l'oposició. El més crític va ser Ciutadans, que va acusar Torrent de "jugar amb els catalans". "Això és una broma de mal gust", qualificava la presidenta del grup, Inés Arrimadas, que retreia al president del Parlament d'aplicar "el guió que li dicta Puigdemont". El president de Catalunya En Comú Podem, Xavier Domènech, després de reunir-se amb Torrent, es va definir contrari a un candidat perquè, va dir: "Nosaltres volem una investidura efectiva que permeti formar govern." A

més, és una candidatura que no entenen, ja que "Sánchez ens portarà a un tercer ple d'investidura, perquè aquest no es podrà celebrar", augurava el diputat. També molt crític es va expressar el president del grup del PSC, Miquel Iceta, per la falta d'efectivitat de la candidatura. Amb tot, el socialista va posar el focus en les desavinences del bloc independentista i va reclamar-los que aclarissin si són partidaris de la "república de Brussel·les o de la realitat de Catalunya, perquè són dos camins que no lliguen", afegia el president del PSC. ■

El secretari general del Parlament, Xavier Muro, amb el president, Roger Torrent, a final de febrer ■ ACN

Aval dels lletrats amb matisos a la reforma de la presidència

■ Els serveis jurídics del Parlament abonen la proposta de JxCat de modificar la llei, però no per investir Puigdemont

Redacció
BARCELONA

Un informe dels serveis jurídics del Parlament avala la reforma de la llei de la presidència de la Generalitat impulsada per Junts per Catalunya (JxCat), tot i que aclareix que no podria admetre's a tràmit si la "finalitat instrumental" fos investir Carles Puigdemont –que, d'altra banda, ja no és candidat–. Segons Efe, el text el signa únicament el secretari general del Parlament, Xavier Muro, per diferències internes entre els juristes. El lletrat major, Antoni Bayona, se n'ha desmarcat.

Segons l'informe, la proposta de modificació de la llei de presidència "no permet per si sola apreciar cap causa d'inadmissió" vinculada a l'article 155 de la Constitució, si bé "presenta alguns elements fàctics associats que permeten establir presumpcions sobre la seva finalitat ins-

trumental". Així, els serveis jurídics consideren que, si la finalitat és investir Puigdemont, es podria "contravenir" el deure de compliment de les resolucions del Tribunal Constitucional, que impedeixen una investidura per mitjans telemàtics o per per-

La frase

“[La proposta de modificació de la llei] no permet per si sola apreciar cap causa d'inadmissió”

Serveis jurídics del Parlament

sona interposada i l'obligació d'obtenir una autorització judicial en cas de comparèixer personalment. "Podria arribar-se a inferir que es tracta d'una iniciativa instrumental per no donar compliment a les esmentades mesures cautelars", avisa l'informe dels lletrats. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Calendari a punt?

TEMPS • Els pròxims dies s'albiren decisius al Parlament per comprovar si finalment comença a córrer el termini de dos mesos per convocar eleccions **PRESIDENT** • Encara que Llarena impedís la investidura de Sánchez i no se celebrés el ple, Torrent podria optar per activar el rellotge **TRIBUNAL** • El TC també debatrà un recurs del PSC per desbloquejar la legislatura

Marc Bataller
BARCELONA

Els polítics estan molt acostumats a treballar en les seves estratègies en funció del calendari que tenen al davant, perquè els *tempus* són transcendents. Quan cal dir què? Quin és el moment més oportú? Ara o d'aquí a un mes? En aquesta legislatura, però, tot s'està dinamitant. Res és normal i ningú pot fer calendaris ni prediccions, perquè el temps de la investidura no corre i la maquinària està aturada. Després de les últimes picabaralles entre JxCat, ERC i la CUP, hi ha qui fins i tot pronostica eleccions al juliol. Aquesta setmana entrem en un moment decisiu en què potser sí que el rellotge es posaria en marxa, però ningú s'atreveix a anar més enllà del condicional.

El president del Parlament, Roger Torrent, va fer ahir la ronda de contactes amb tots els grups parlamentaris per convocar el ple d'investidura, en aquest cas amb el número 2 de Junts per Catalunya, Jordi Sánchez, com a candidat. En circumstàncies normals, si se celebrés la sessió plenària i Sánchez no obtingués prou suports –com sembla que passarà, perquè la CUP no hi votarà a favor–, llavors començaria a córrer el termini de dos mesos per trobar president i, si no, es convocarien comicis. Però, com dèiem abans, res és normal.

Sánchez és a la presó i hauria de demanar permís al jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena per poder assistir al Parlament. Fins ara, Llarena sempre li ha denegat aquesta petició –també a Junqueras– i només li ha permès delegar el vot. Aquest cop, la situació seria diferent, perquè Sánchez seria el candidat a la presidència de la Generalitat i hi ha un precedent que avalaria que el deixessin sortir de Soto del Real. Es tracta del cas de Carlos Yoldi, l'any 1987. En contra del parer de la fiscalia i del govern espanyol del moment, l'Audiència de Pamplona va autoritzar que el cap de llista d'Herri Batasuna (HB), que estava en presó preventiva –igual que Sánchez– per presumpta pertinença a ETA, pogués acudir al ple per pronunciar el seu discurs com a aspirant a lehendakari i sotmetre's a votació. "Som partidaris de la negociació política, i en som perquè entenem que és l'única fórmula que existeix d'assolir la normalitza-

Una imatge del ple celebrat la setmana passada al Parlament ■ ANDREU PUIG

2 mesos és el termini que marca el reglament del Parlament per convocar eleccions en cas que la primera investidura no prosperi.

ció política d'Euskadi, que en l'actual marc jurídicopolític és impossible que es pugui produir", recordava Yoldi.

La Moncloa ja ha insinuat que Llarena no cedirà i, per tant, Sánchez no podrà anar a la cambra catalana –una mostra més de la nul·la separació entre els poders executiu i judicial–. En aquesta tessitura, què pot passar? Hi ha diverses opcions damunt la taula. Per exemple, que passi exactament el mateix que amb Carles Puigdemont. És a dir, que Torrent suspengui el ple i que llavors el temps no corri. Es tornaria a la casella de sortida, en un bu-

cle de difícil solució. Aquesta hipòtesi, però, sembla poc probable, perquè algunes fonts assenyalen que Torrent estaria disposat a prémer el botó d'inici del cronòmetre.

Cal recordar que, després de la investidura fallida de Puigdemont, els lletrats de la cambra catalana van elaborar un informe en què asseguraven que el termini dels dos mesos no havia començat perquè no hi havia hagut cap votació fallida. Això sí, proposaven que Torrent impulsés un "acte equivalent" per desencallar la problemàtica, i alertaven: "En cas que el president no impulsés aquest acte equivalent a

una votació fallida, sense justificació objectiva i en un termini raonable de temps, es podria estudiar la possibilitat que els grups parlamentaris impulsessin aquest acte equivalent per mitjà dels instruments corresponents." Aquest moment podria arribar, doncs, amb el vet de la justícia a Sánchez. Llavors seria el moment de buscar alternatives –noms com ara Jordi Turull i Elsa Artadi apareixen en l'horitzó– o d'afrontar uns nous comicis, que, en aquest cas, tornaria a convocar Mariano Rajoy en virtut de l'aplicació de l'article 155, tal com ja va fer amb els del 21 de desembre.

Els lletrats van alertar Torrent que s'havia d'afanyar a desbloquejar la investidura

S'entraria, per tant, en una cursa contra rellotge, semblant a la que es va viure en la legislatura anterior, quan la CUP es va negar a investir el candidat de Junts pel Sí, Artur Mas. En aquella ocasió, es va espremer al màxim el termini de dos mesos i es va haver de convocar el ple d'investidura de Carles Puigdemont un diumenge perquè el temps s'acabava. Aleshores la jugada va sortir bé. Caldrà veure què passa aquest cop.

El paper del Constitucional

Aquesta setmana, però, apareix un altre actor en escena que també podria jugar amb el rellotge del temps: l'inefable Tribunal Constitucional. El PSC va demanar empara a l'alt tribunal perquè es desbloquegés la investidura. En concret, els socialistes sol·liciten que el TC fixi un termini per celebrar el ple d'investidura o una data límit a partir de la qual s'hagi de considerar que ha tingut lloc un "fet equivalent" a una primera votació, la qual cosa permetria deixar córrer els terminis legals per convocar unes noves eleccions. Es preveu que el Constitucional resolgui aquest recurs entre avui i dijous, que és quan se celebrà la sessió plenària.

En aquesta mateixa reunió, s'abordarà una altra qüestió que podria afectar la política catalana: l'admissió o no a tràmit del recurs presentat pel govern espanyol –amb l'informe contrari al Consell d'Estat– contra l'anunci d'investidura de Puigdemont. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'1-0 més literari

ESDEVENIMENT • El referèndum és un dels episodis polítics més importants que ha viscut el país els últims anys i no ha passat desapercebut per al món editorial **GÈNERE** • S'han publicat llibres periodístics que narren els fets de l'1-0, la logística política de l'organització o com es van comprar les urnes **IMATGES** • També s'han editat dos llibres de recull de fotografies

Marc Bataller
BARCELONA

És un tòpic, però seria injust no començar així. El referèndum de l'1 d'octubre passarà als annals de la història de Catalunya. I, com és lògic, la literatura també se n'ha fet ressò. Però més que literatura clàssica podríem dir que es tracta de cròniques periodístiques plasmades en llibres. Llargs i extensos reportatges i també reculls d'imatges. Pensats i editats en pocs dies per tal de no perdre de vista l'actualitat. Repassant per les llibreries trobem, com a mínim, cinc llibres que tenen el referèndum com el seu *leitmotiv*.

Des de la cuina

■ *Vam fer un referèndum. 1-0: El que sabem i el que no sabem* (Edicions Saldonar) és el llibre més polític de tots. Escrit per l'historiador i col·laborador d'El Punt Avui Andreu Pujol Mas, s'endinsa en la cuina del govern i de la infraestructura paral·lela que es va articular pel referèndum, i descobreix bona part dels *intrínquils* que va haver-hi. Des de les disputes entre els departaments de Governació i Economia per la compra de les urnes passant per la desconfiança que es va crear dins de l'executiu durant els últims mesos de mandat fins a explicar com les *pizzes* o el confeti —noms en clau amb què alguns organitzadors anomenaven les urnes o les paperetes— van arribar als col·legis electorals. També hi ha un capítol dedicat a la relació Puigdemont-Junqueras, que, segons l'autor, va ser “d'alts i baixos poc marcats [...] i tot plegat es va anar trampejant amb cordialitat”. Un seguit d'històries que Pujol Mas ha aconseguit teixir després d'entrevistar-se amb desenes d'actors de primer nivell de l'esfera política dels quals guarda l'anonimat.

La força de les imatges

■ Continuant amb els tòpics, una imatge val més que mil paraules, i això és el que trobarem en els dos llibres de fotografies sobre l'1-0 que s'han publicat: *Dies que duraran anys* (Ara Llibres) i *Els fets de l'1 d'octubre* (Pagès Editors). El primer és obra del fotoperiodista Jordi Borràs, que recull fotos dels moments més intensos de la tardor, que arrenquen amb el ple del 6 i el 7 de setembre i acaben a la manifestació del 7 de desembre a Brussel·

Els votants van acudir en massa als col·legis electorals durant l'1-0, tot i les càrregues policials ■ ORIOL DURAN

Política

■ Andreu Pujol Mas relata com es va muntar l'1 d'octubre i quin va ser el camí polític. 'Vam fer un referèndum' explica què va passar en el govern i les tensions que va haver-hi per l'organització.

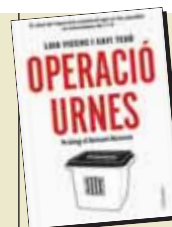
Icones

■ Jordi Borràs recull algunes de les imatges més impactants de la tardor passada a Catalunya: l'aprovació de la llei del referèndum, l'1 d'octubre, la marxa a Brussel·les, etcètera.

Fotos

■ Una recopilació de més de 150 imatges del referèndum, acompanyades amb textos de l'exdiputada de la CUP Anna Gabriel i l'ex-vicepresident Carod-Rovira.

Claus

■ Els periodistes Laia Vicens i Xavi Tedó han investigat quin va ser el recorregut de les urnes. Des que es van comprar, a la Xina, fins que van arribar als prop de 2.200 col·legis.

Fets

■ Liz Castro narra com es va viure la jornada del referèndum posant èmfasi en la importància de la votació, però també denunciant la repressió policial que es va viure.

2,2

milions de persones van votar pel referèndum. El sí va obtenir 2.044.038 vots (90,2% del vot vàlid), per 177.547 del no (7,8%) i 44.913 en blanc (2%). També hi va haver 19.719 vots nuls.

les, i que tenen el punt culminant en el referèndum. Les imatges s'acompanyen amb textos de Jenn Díaz, Marina Espasa i Natza Farré. En la segona publicació, trobem prop de 150 fotos sobre l'1-0 d'arreu del país de Santi Iglesias i Toni Prim (Lleida), Edu Bayer (Barcelona) i Tjerk van der Meulen (Tarragona). En aquest cas també hi ha textos d'Anna Gabriel, Josep Lluís Carod-Rovira i Jordi Graupera.

Qui va comprar les urnes?

■ Un dels llibres que s'han venut

més les últimes setmanes al nostre país és *Operació Urnes* (Editorial Columna), dels periodistes del diari Ara Laia Vicens i Xavi Tedó. Els autors van entrevistar una cinquantena de persones per desvelar com va funcionar tota la logística de les urnes. Des del moment de la compra, el trasllat i on es van amagar fins a la distribució per tot el territori. El cervell del dispositiu clandestí, que no desvela la seva identitat, va pagar 100.000 euros de la seva butxaca a una empresa de la Xina per poder adquirir les urnes i aquestes es van transportar en vaixell durant

25 dies fins a arribar al port de Marsella.

Crònica sobiranista

■ *Els carrers sempre seran nostres* (Editorial Pòrtic), de l'escriptora nord-americana i exdirigent de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) Liz Castro, és una crònica que recull testimonis del que va passar el dia del referèndum, i que constitueix un exercici de memòria i homenatge per haver pogut tirar endavant la votació, però també de denúncia de la repressió de la policia espanyola. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La versió de Santi Vila

FREEDONIA • L'exconseller aprofundeix en la “setmana tràgica” de la declaració d'independència i assegura que Puigdemont no es volia convertir en un “president virtual” d'una “societat anímicament i institucionalment devastada”
INTENT • Detalla els intents de mediació i la seva insistència perquè es convoquessin eleccions fins que va dimitir

Odei A.-Etxearte
BARCELONA

Descarnat i desinhibit, Santi Vila escriu la seva versió de les hores més greus del procés en un llibre: *De héroes y traidores* (Península, i traduït al català per Pòrtic). Vila no s'hi estalvia detalls ni adjectius per descriure la “setmana tràgica” de la declaració d'independència, amb sucoses consideracions sobre els vells companys a l'executiu i els dirigents que copilotaven el mandat des de fora. Tampoc quan s'atura a exposar la solitud i la incomprensió que va sentir per part de l'independentisme quan va ser empresonat temporalment, o quan admet, en una suposada conversa amb Oriol Junqueras, que, preveient la convocatòria d'eleccions, liderava una operació amb la cúpula del PDeCAT per convertir-se en el seu cap de llista, comptant que Puigdemont no repetiria i que farien un gir moderat, també sabent que probablement ERC guanyaria. És tot plegat una autojustificació política i/o judicial? Vol Vila agafar embranzida com a candidat en unes futures eleccions? Sigui com sigui, l'exconseller d'Empresa i de Cultura, un moderat declarat, l'home que va decidir quedar-se al govern de Carles Puigdemont quan marxaven altres consellers que no veien clar el full de ruta i que va baixar del vaixell la vigília de la DUI, s'ha decidit a escriure-ho tot.

Vila parla d'herois que passen a ser traïdors, i de traïdors que esdevenen herois segons on s'atura la ruleta de la sort i de la perspectiva. “Més que de traïdors i herois, segurament aquesta és la història d'un nou episodi d'enfrontament entre idealistes i pragmàtics, maximalistes i possibilistes, convertits en herois o traïdors en funció del moment i de qui els jutja”, defensa. La setmana del 23 d'octubre, Vila estava decidit a defensar la convocatòria d'eleccions fins al final i, si no ho aconseguia, a dimitir. Puigdemont havia suspès la declaració d'independència dues setmanes abans, sense que s'hagués produït cap gest públic del govern espanyol per negociar, i Jordi Sánchez i Jordi Cuixart ja eren a la presó. Vila se situa com a frontissa, intentant fer de mediador, com a constant predicador del diàleg i sempre defensor de l'aposta de la convocatòria electoral, alineat amb Artur Mas, Marta Pascal i David Bonvehí. En l'am-

Santi Vila, quan va anar a declarar a l'Audiència Nacional el 2 de novembre ■ REUTERS

bient, però, hi veia pesar “la por de decebre centenars de milers de persones absolutament convençudes” que la declaració portaria a una república “del tot idealitzada, convertida en una vertadera arcàdia feliç, dipositària i garantia de progrés i benestar il·limitat per a tothom”.

Vila parla de les reunions del dimarts 24 i el dimecres 25. Assegura que els consellers d'ERC van passar d'opinar sobre si eren partidaris d'eleccions o de la DUI –amb l'excepció, diu, de Junqueras, “sempre caut”– a guardar-se els dubtes i que fos Marta Rovira qui portés “la veu cantant” dels republicans. Per Vila, Rovira és una dona “intensa, irascible i fanatitzada”, diferent de Carles Mundó i de Dolors Bassa, de qui destaca el “racionalisme” i la “ponderació”. Del conseller de Justícia, amb qui va compartir el trasllat carcerari, assegura que, si s'haguessin seguit les seves opinions –“que també eren les meves”, diu–, no s'hauria arribat a aquella “situació tan penosa”.

L'excalcalde de Figueres també lloa Joaquim Forn i Meritxell Borràs pel seu “tarannà sensat”. A Jordi Turull i Josep Rull els descriu com a “independentistes radicalit-

zats”. I, sobre Junqueras, encara té dubtes sobre “qui és realment” i “quin és el seu projecte personal i polític per a Catalunya”. Al seu parer, el líder dels republicans crea una “confusió” que Vila ha comprovat en la “desorientació” que regna en els despatxos més influents de Barcelona i Madrid sobre Junqueras, on en pocs mesos va passar a ser, primer, “l'esperança blanca” i, després, “un pobre diable més de la causa independentista”. A Puigdemont el descriu com “un bon home d'Amer, tossut, honest i independentista de sèrie, que passava per allà i els esdeveniments el van arrossegar”.

Tornem a aquell dimecres al vespre. Vila relata que Puigdemont va parlar amb humor de Freedonia, la república de Groucho Marx, per defensar que apostava per convocar eleccions. “No em veig sent president virtual, d'un país virtual, en una societat anímicament i institucionalment devastada”, va dir el president de la Generalitat, sempre segons Vila. I encara: “Em nego a anar pel món repartint targetes d'una república inexistent.” A les dues de la matinada, quan s'acaba-

Quatre noms clau

Santi Vila opina sobre les figures polítiques de Mas, Rajoy, Junqueras i Puigdemont. “Amb encerts o desencerts, almenys tots dos han estat on volien estar”, assenyala sobre els dos primers. En canvi, no acaba d'estar segur que Puigdemont i Junqueras estiguin “del tot a gust amb la responsabilitat i amb el context que els ha tocat viure; ho assumeixen més aviat com un accident de la història, i no com la culminació d'una carrera, d'una aspiració política i personal”.

va la reunió, Junqueras va dir: “Doncs si has de fer-ho, fes-ho aviat, president, convoca eleccions ara mateix!” Vila parlava aleshores amb el lehendakari Iñigo Urkullu. “Rajoy i Pedro Sánchez sabien les intencions del president Puigdemont i estaven decidits a formar part de la solució”, escriu. Però aquell dijous, com és sabut, Puigdemont no va convocar eleccions. El “soroll” de les xarxes socials, el desmarcatge de diputats de JxSí –alguns “plorant desconsoladament”–, Junqueras desmarcant-se dels comicis... Tot eren pressions cap al president de la Generalitat. Puigdemont va demanar a Vila, i a Urkullu, garanties que Madrid compliria i no s'aplicaria el 155. “I aquí és on Rajoy es va mantenir colpidorament glacial, en silenci, inanimat”, admet. Arrabats a aquest punt, l'exconseller llança una pregunta: “El polític ha de ser únicament un fidel seguidor i braç executor de la voluntat popular o, altrament, ha de ser capaç de persuadir el poble d'allò que és més convenient, segons l'evolució i els canvis de les circumstàncies?” Per Vila, Puigdemont hauria d'haver triat la segona opció en comptes de la primera. Però va triar ser un heroi i no un traïdor i, segons Vila, és “humà que ho fes”.

La breu experiència de l'exconseller a la presó va ser “trista i traumàtica”. Al migdia següent, a la cella, quan li van dir que havien pagat els 50.000 euros de fiança imposats per l'Audiència Nacional, recorda que estava llegint Oscar Wilde. “Ningú d'Òmnium Cultural ni de l'ANC van sentir durant aquelles primeres hores la necessitat de transmetre'm el seu afecte, i encara avui no han sentit la necessitat d'interessar-se pel meu estat d'ànim o de salut”, els retreu, i hi afegeix el fet que no li van oferir la caixa de solidaritat per sufragar la fiança ni els costos del procés. “Dins del meu partit –admet–, les mostres públiques d'afecte tampoc no van abundar gaire.” Sí que va rebre centenars de correus i missatges de WhatsApp que van “reconfortar” el seu orgull i van compensar “tanta incomprensió”. En un dels quals, un vell amic li demanava que es presentés a les eleccions. Però el 21-D era impossible per dues raons. La primera: no es veia fent campanya amb excompanys a la presó “patint injustament” i criticant alguns dels fets que van protagonitzar. La segona: se sentia “incapaç” de demanar el vot a ciutadans a qui creia que havia “fallat”. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'asseguradora no vol pagar els danys a les escoles per l'1-O

■ Ensenyament va calcular en 314.000 euros les destrosses fetes pels policies ■ El consorci de compensació tampoc ho vol assumir i ara se li demana com a "actes vandàlics"

Mayte Piulachs
BARCELONA

La majoria de centres educatius de titularitat de la Generalitat de Catalunya que van rebre danys materials per les càrregues policials de l'1-O encara no han cobrat. Les companyies asseguradores contractades pel govern català no es volen fer càrrec de gran part dels 314.000 euros, en què es va calcular la trencadissa policial. El consorci de compensació d'assegurances (ens estatal) tampoc ho vol assumir, malgrat que se li ha tornat a fer una nova petició, justificant-ho com a "actes vandàlics". A banda d'això, la Generalitat i distints ajuntaments reclamen per la via penal al govern espanyol del PP que assumeixi les despeses.

El Consorci d'Educació de Barcelona, que gestiona els centres i instituts públics, va confirmar ahir a El Punt Avui que encara no

Les xifres

50

escoles van rebre danys sobretot a Barcelona (98.000 euros) i al Gironès (75.000).

11

ordinadors comissats de l'institut Joan Boscà de Barcelona encara estan pendents de recuperar.

han cobrat cap indemnització i que han assumit les despeses d'una desena de centres municipals perquè són quantitats menors. Un portaveu de l'ens públic hi va afegir que ho han tornat a demanar al consorci de compensació, que disposa d'un fons per a sinistres extraordinaris. El consorci de compensació, que acostuma a pagar només fins al

70% dels danys, especifica tres supòsits de danys extraordinaris: fenòmens naturals (com ara inundacions o ventades); fets violents causats "per terrorisme; rebel·lió, sedició, motí o tumult popular", i el darrer "per actuacions de les forces de seguretat en temps de pau".

La majoria de centres escolars afectats pels cops de mall i la trencada de vidres van ser a Barcelona, amb uns desperfectes calculats en 98.000 euros. Els segueixen els centres de la demarcació de Girona, amb 75.000 euros; de l'àrea de Tarragona, amb 35.000 euros; de Lleida i el Vallès Occidental, amb una factura de 30.000 euros cada un; Barcelona comarques, amb 25.000 euros; Catalunya Central, 15.000, i Maresme i Vallès oriental, 6.000 euros.

Tots els edificis públics de titularitat de la Generalitat tenen una cobertura única, contractada pel De-

L'escola Ramon Llull de Barcelona va ser afectada per les càrregues policials ■ ANDREU PUIG

partament d'Economia, que assumeixen diferents companyies. SegurCaixa Adeslas té la pòlissa de danys materials fins al 31 de desembre del 2018. En cas dels centres, es cobreixen danys que puguin rebre els professors, els alumnes i tercers. I en el cas que els centres siguin afectats per un robatori, hi ha una franquícia de 600 euros, i una altra de fins a 3.000 euros per a la resta de danys, en què s'exceptuen les obres civils acabades que han de tenir una franquícia de tres milions.

El Departament d'Ensenyament té penjat al seu web un document, del juny passat, on explica a les direccions dels centres, com han de fer les denúncies i com comunicar els sinistres de manera digital.

Un cas paradigmàtic de l'oblit vers els centres educatius és l'institut Joan Boscà de Barcelona. El centre té pendent de cobrar 3.000 euros pels danys del referèndum de l'1-O. Amés, la policia espanyola va comissar onze ordinadors, amb informació acadèmica dels alumnes,

que estaven en una habitació i no eren usats en l'1-O. Cinc mesos després, la direcció no sap on anar a reclamar-los, i no se'ls ha comunicat res ni des del jutjat ni des d'Ensenyament ni des dels serveis jurídics centrals, encarregats de les reclamacions patrimonials de la Generalitat. La magistrada del TSJC Mercedes Armas va ordenar als cossos policials comissar tot el material per evitar l'1-O, una causa que fa dues setmanes ha derivat al Suprem sense tampoc aclarir-ne res. ■

Setze veïns, investigats per talls a la C-16 el 8-N

M.P.
BARCELONA

El titular del jutjat d'instrucció 4 de Rubí ha citat a declarar en qualitat d'investigats per desordres públics setze veïns de la Floresta per talls a la C-16, a l'altura dels túnels de Vallvidrera, durant una hora per la vaga general

del 8 de novembre passat. Han de declarar demà i el 15 de març.

Joan Rosés, portaveu dels afectats, va explicar ahir que durant l'acció de protesta els Mossos no van identificar cap dels quaranta participants. "Van agafar la matrícula de vehicles que hi havia aparcats per allà a la vora i van

enviar la citació als titulars d'aquests automòbils", va assegurar, segons l'ACN. L'advocada Anaïs Franquesa, del centre Irídia i defensora d'alguns dels investigats, va exposar que la identificació de la policia catalana és molt pobre i va insistir que els fets no tenen rellevància penal. "La protesta a la via

C-16 està emparada pels drets fonamentals de reunió i manifestació, i en una vaga general el que es busca és que no sigui una jornada normal sinó d'interpel·lació a les institucions", va declarar.

Un altra protesta ciutadana judicialitzada és a l'Anoia. El jutjat d'instrucció 1 d'Igualada prendrà declaració avui i demà a 51 veïns de la comarca com a investigats per delictes de desordres públics per haver participat en talls de l'autovia A-2 durant les vagues generals del 3 d'octubre i del 8 de novembre. ■

Veïns de la Floresta van explicar ahir les citacions judicials que han rebut per desordres públics ■ ORIOL SOLÉ

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'ANC arrenca fent dejuni la setmana de la manifestació

■ Fins al 16 de març que ve la protesta per reivindicar la llibertat dels presos farà estada al monestir de Montserrat ■ Diumenge es convoca l'independentisme a un gran acte a Barcelona

Redacció
BARCELONA

Montserrat és la seu, des d'ahir i durant quinze dies, de l'acció de dejuni per reivindicar la llibertat dels presos polítics impulsada per l'Assemblea Nacional Catalana, en una setmana que l'entitat sobiranista clourà diumenge a Barcelona on hi ha convocada una manifestació sota el lema *República ara!*

El dejuni està pensat com una acció de protesta duradora en el temps, que va començar la setmana passada als Caputxins de Sarrià de Barcelona. Ara, amb l'arribada a Montserrat, l'acció inicia un períple itinerant pel país que es vol que vagi més enllà de l'estada que farà al convent benedictí. A Montserrat el dejuni està previst que s'allargui fins al 16 de març.

L'acció ha rebut la simpatia del mateix Jordi Sánchez, que des de la presó ha fet arribar una carta en què encoratja els que participen en el dejuni. "Malgrat la distància i els murs que ens separen, vull que em senti ben present entre vosaltres a l'inici d'aquest dejuni per la llibertat."

En la seva missiva, l'ex-president de l'ANC referma una vegada més les seves conviccions d'home de pau en escriure: "Els dejunis, com bé sabeu, no es fan mai contra ningú. Així és com jo els entenc, com jo els vaig aprendre de Gandhi, de Lanza del Vasto o del mateix Xirinacs, i com sé que vosaltres fareu."

Sánchez es mostra agraït pel suport rebut, tot i que de les seves paraules es desprèn que és conscient que el seu empresonament encara va per llarg. "No cal esperar cap miracle d'aquest dejuni, però sí que la llavor de la dignitat i la llibertat continuï arrelant en la nostra societat. Tenir bones i sanes arrels és la condició

L'acció del dejuni va començar la setmana passada als Caputxins de Barcelona abans d'anar a Montserrat ■ ACN

Procés de renovació de càrrecs

L'Assemblea Nacional Catalana viurà un mes de març molt intens, al carrer amb les mobilitzacions que no cessen i en el si de l'organització per dur a terme la renovació dels càrrecs dirigits. El procés ha de culminar la provisionalitat que viu l'ANC des que Jordi Sánchez va ser empre-

sonat i va assumir el lideratge el vicepresident Agustí Alcoverro. Segons el calendari de l'ANC, aquest divendres s'haurà de procedir a elegir els precandidats a president. El dia 17, l'assemblea votarà el nou secretariat i una setmana després, el 24, s'elidirà el nou president.

La frase

“No cal esperar cap miracle d'aquest dejuni, però sí que la llavor de la dignitat continuï arrelant”

Jordi Sánchez
DIPUTAT DE JXCAT

per poder algun dia gaudir d'uns bons fruits.”

Durant els dies en què es desenvolupa el dejuni, diverses persones seran a Montserrat per participar

La data

11.03.18

Diumenge vinent hi ha convocada una manifestació per reclamar que s'avanci en la consolidació de la República.

en actes paral·lels. Ahir, primer dia, va ser el torn del regidor de Sant Joan de Vilatorrada Jordi Pessarodona, imputat per haver lluit el seu nas de pa-

llasso en un escorcoll de la Guàrdia Civil el 20 de setembre. Pessarodona va fer una xerrada sobre *La revolució dels somriures*, i acte seguit l'impulsor de l'entitat Fam de Llibertat, Fèlix Simón, va parlar sobre *El sentit dels dejunis de denúncia i solidaritat*.

En dies següents hi ha previstes conferències del monjo Hilari Reguer, que parlarà del seu llibre *Ser independentista no és pecat*; dels artistes Lloïl Bertran i Celdoni Fonoll, que interpretaran *Versos i cançons enllaçats de groc*; del fundador de l'ANC, Pere Pugès, que presentarà el Congrés Catalunya Futur; de l'antimilitarista Pepe Beunza, que tractarà de la no-violència com a eina d'alliberament; del sociòleg Salvador Cardús, que dictarà la conferència *Què hem après de l'1-O i el 21-D?*, o de l'actor Enric Majó, que presentarà *El perquè d'un teatre amb R de República*.

Mentre les accions de suport als presos polítics, amb o sense dejuni, es multipliquen per tot el país, des de l'Assamblea es pretén donar un nou impuls al procés independentista amb una nova manifestació diumenge vinent que es vol convertir en una altra demostració de força. La concentració que s'ha convocat amb el lema *República ara!* pretén esperar els partits sobiranistes amb representació al Parlament de Catalunya a reprendre el fil, el discurs i l'estratègia que va portar a la declaració d'independència el passat 27 d'octubre.

La manifestació es farà al passeig de Colom i Avinguda Marquès de l'Argentera diumenge a partir de les 5 de la tarda. L'objectiu és reunir milers de persones que apuntin cap el Parlament per fer força en les negociacions que hi duen a terme els partits independentistes. ■

OPINIÓ

Jordi Cabré

T'odio amb tot el cor, Galves

Ja tenim el primer periodista acusat d'un delicte d'odi per haver escrit un article: Jordi Galves, que declararà el dia 9 d'aquest mes de març. No més és un símptoma de com estan els ànims, i de com això de la independència ha tocat de passada les identitats i els orgulls ferits i les banderes ultratjades. Al capdavant només volíem votar. I al capdavant, molts només volien ser independents. No val la pena inflamar-se ni afinar el cutis per un article on, tot sigui dit, no es deia res de l'altre món (si no és que es considera que Cornellà és un altre món). S'assembla a la pell fina de l'Ajuntament baixllobregatí quan Piqué va gosar dir que l'Espanyol és de Cornellà, amb l'imperdonable descuit de no esmentar el Prat, però sense que en aquest cas ningú no hi hagi detectat cap delicte.

Primer periodista acusat d'un delicte d'odi. Un símptoma de com està l'ànim

Les identitats, les arrels, les essències. Les essències tenen que són essencials. Al cap i a la fi, mirant els cognoms de bona part dels alcaldes de l'anomenat "cinturó vermell" dels anys 80 i 90, hom es pregunta si se'ls votava només per ser socialistes. I totes les raons són legítimes, fins i tot les identitàries. Galves, de fet, només deia que hi ha polítics que utilitzen la pluralitat (irreconoscible) del nostre país, i la sana diversitat social entre els seus municipis, per inflamar nostàlgia patriòtera i llerrouxista. Divisió, en definitiva. Mal rotllo. Denunciar això no és incitar a cap odi, és assenyalar els perills del populisme més barat. Com et fas odiar, Galves.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El govern de Rajoy nega que tingui presos polítics però s'embolica definint-los

La número dos de Justícia admet que ho són detinguts de llarga durada o per un delictes inexistents però no els catalans ■ Iñarritu denuncia la presó preventiva

David Portabella
MADRID

El senador d'EH Bildu Jon Iñarritu va parar una trampa al govern espanyol adreçant-li una pregunta general sobre què entén per pres polític, i l'executiu li va respondre que a l'Estat espanyol no n'hi ha. "Excusatio non petita, accusatio manifesta. Jo no preguntava si a Espanya n'hi ha... Si reconeix que a Espanya hi ha presos polítics seria el primer cas al món d'un estat que ho reconeix", va etzibar Iñarritu a la secretària d'estat de Justícia, Carmen Sánchez-Cortés, ahir al Senat. La número dos de Justícia li va admetre que criteris com ara la detenció de durada desproporcionada o per delictes inexistents són els que defineixen un pres polític, però això no ho veu en els presos catalans. "És incontestable que a Espanya no existeixen presos polítics", va sentenciar la mà dreta de Rafael Catalá, que invoca fins i tot l'aval d'Amnistia Internacional.

La comissió de Justícia del Senat va situar ahir el govern espanyol davant el repte de confrontar els principis firmats a la UE amb la realitat. La número

El senador Jon Iñarritu, d'EH Bildu, en una imatge d'arxiu ■ EPA

Les frases

“És incontestable que a Espanya no hi ha presos polítics, és incompatible amb la nostra democràcia”

Carmen Sánchez-Cortés
SECRETÀRIA D'ESTAT DE JUSTÍCIA

“Jo conec bastants presos polítics. Si ho reconeguéis, Espanya seria el primer estat al món que ho fa”

Jon Iñarritu
SENADOR D'EH BILDU

dos de Justícia invocava la resolució 1900 del Consell d'Europa (2012) i va citar els requisits que tipifiquen un pres polític, des de la detenció per raons polítiques o per procediment irregular que “sembla estar

connectat amb motius polítics de les autoritats”, fins a l'arrest “desproporcionat respecte a l'ofensa”. “A vostè no li sona cap cas a Espanya que compleixi algun o diversos criteris del Consell d'Europa? Jo

en conec bastants: hi ha gent en presó preventiva en una situació escandalosa, acusada de rebel·lió i sedició sense que existeixi violència o jutjada al tribunal d'excepció substituït del TOP franquista que és l'Audiència Nacional”, rebatia Iñarritu citant Jordi Sánchez i Jordi Cuixart i els joves d'Alsasua. Al torn final, Sánchez-Cortés recorria a Veneçuela: “Li puc garantir que no hi ha presos polítics a Espanya. Però Antonio Ledezma i Leopoldo López ho són? Són presos polítics d'un país al qual presten suport”. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs

Qui dia passa, any empeny

“Qui dia passa, any empeny.” Aquesta és la impressió que dona la situació política catalana en l'actualitat. Tots els grups per separat voldrien controlar els temps dels debats que han de portar a la formació de govern. Fins ara els fets reals són que hi ha hagut una convocatòria d'una primera investidura el 30 de gener, ajornada per falta de garanties jurídiques del primer candidat, Carles Puigdemont. Ara, l'expectativa se centra en una segona investidura que de moment no té data ni candidat. Un panorama incert i depriment on les bones voluntats del president del Parlament són trobar un president de la Ge-

El ple del Parlament, la setmana passada ■ ANDREU PUIG

neralitat que ha de sortir dels 135 diputats i diputades del Parlament de Catalunya.

Tot hauria de ser més fàcil. Sobre el paper, tots tenen raó. JxCat va guanyar les eleccions de l'independentisme amb l'objectiu de recuperar les institucions –que tot quedés com estava, inclòs Carles Puigdemont al Palau de la Generalitat a Barcelona–. La majoria de la militància i la direcció d'ERC voldrien girar full respecte a tot allò que va passar el mes d'octubre i engegar una nova etapa després d'un gran debat de futur independentista. La CUP no vol tornar a l'autonomisme i vol continuar amb el full de ruta de la declaració unilateral d'independència.

Tot plegat, un batibull després del daltabaix de l'octubre, que va comportar que uns polítics fossin empresonats i uns altres s'haguessin d'exiliar, i amb un Estat disposat a tot per garantir la unitat d'Espanya. Hi ha el perill que la política catalana comenci a cansar la ciutadania.

Hi ha més acord entre els ciutadans que no pas entre els polítics. La majoria de ciutadans el que volen és un govern que posi fi al 155. Mentre que els polítics no aclareixen quin és ara mateix el nou full de ruta...

BELLES ARTS · MANUALITATS · DIBUIX TÈCNIC
PAPERERIA ESPECIALITZADA

Més de 60 anys al vostre servei

CANSON

Talens

CARAN D'ACHE

WINSOR & NEWTON

rotring

Tuttnauer

GVA #1 RRO

COPIC

da Vinci

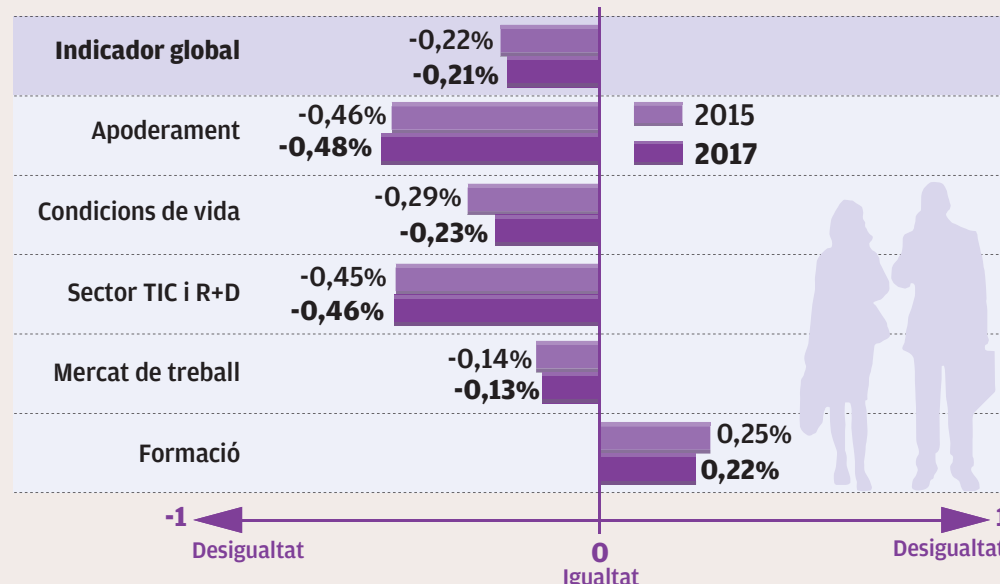
BOTER

Belles Arts i Manualitats

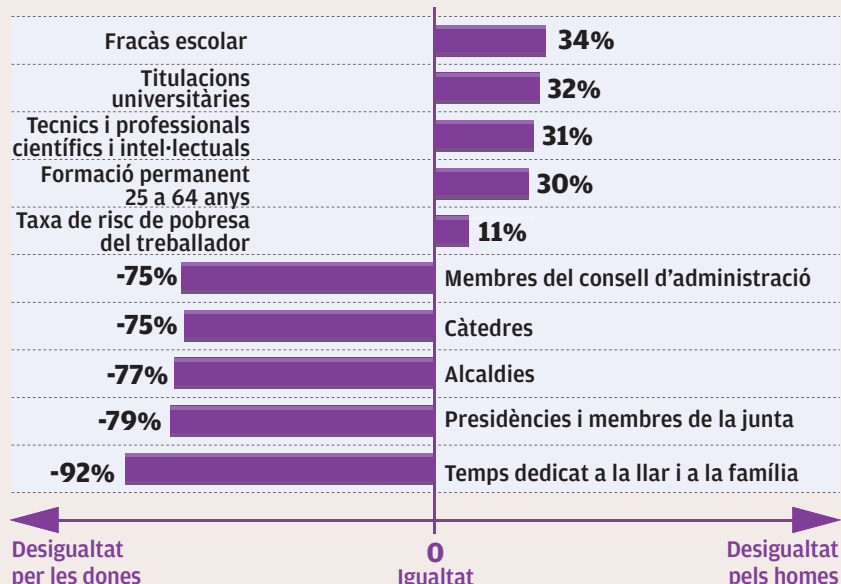
MATARÓ · C/ Barcelona, 11 · Tel. 93 796 28 76 · bellesartsboter@yahoo.es · MOLLET DEL VALLÈS · C/ Ramon Casas, 51 · botermollet@hotmail.com

La dona treballadora Desigualtat de gènere Indicators

Desigualtats de gènere a Catalunya

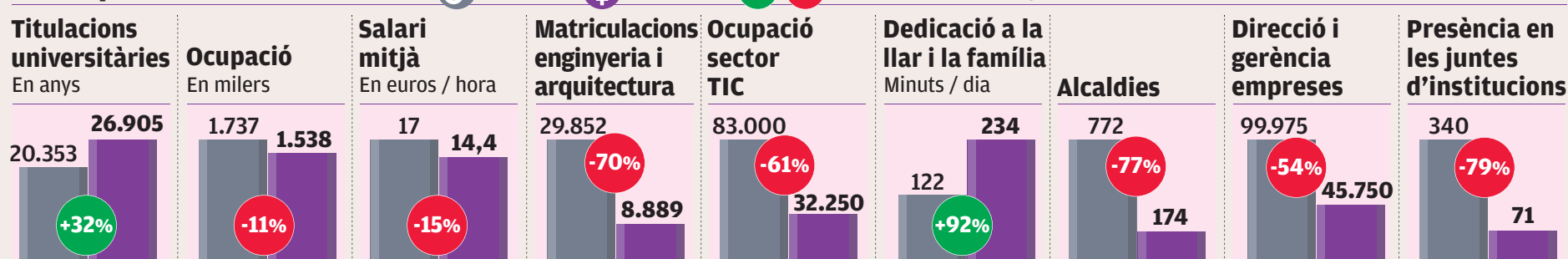
Resultats per indicadors (Els 5 primers i els 5 últims, 2017)

Principals diferències (2017)

♂ Homes ♀ Dones ● Diferència dones / homes

FONT CAMBRA DE COMERÇ DE BARCELONA
GRÀFIC: EL PUNT AVUI

Es frena la reducció de les desigualtats de gènere

■ Retrocedeix la presència de dones en llocs directius, del 36% de fa dos anys al 31% ■ La Cambra de Comerç també constata que les noves tecnologies avancen sense la visió i el talent femenins

Laia Bruguera
BARCELONA

La reducció de les desigualtats entre homes i dones no només avança a casa nostra a un ritme massa lent, sinó que s'ha frenat en els últims dos anys. Avui hi ha menys dones que el 2015 ocupant càrrecs directius: un 31% contra l'anterior 36%. També ha retrocedit la seva presència en juntes d'entitats civils com ara col·legis professionals i sindicats i patronals, i hi ha menys catedràtiques a les universitats, segons el darrer estudi d'igualtat de la Cambra de Comerç de Barcelona.

Les diferències en les càrregues domèstiques continuen sent abismals: els homes destinen a la llar i a la família un 92% menys de minuts que les dones. També s'ha empitjorat si mirem el pes de les dones

en les noves tecnologies, mentre que la resta de problemes es mantenen amb pocs canvis, gairebé tots cronificats des de fa anys. Tot plegat certifica que no anem pel bon camí. "Cal fer polítiques públiques actives, perquè si no trigarem dècades a eliminar les desigualtats." Així ho alerta la Cambra, que ahir va presentar els resultats actualitzats del seu indicador d'igualtat de gènere de Catalunya.

Com explica Carme Poveda, directora d'anàlisi econòmica de la Cambra de Comerç, "a llarg termini s'han reduït una mica les desigualtats globals, però de forma tan lenta que, per exemple, en l'àmbit del temps que es dedica a les cures necessàries quaranta anys per arribar a la igualtat". "Però el que més ens ha sobtat —relata— és que en els últims dos anys s'ha

Les xifres

30 percent de pes haurien de tenir les dones en els consells d'administració per tenir poder de decisió real.

7 euros l'hora és la diferència de sou entre els directius i les directives del nostre país, segons la Cambra.

92 percent menys de minuts dediquen els homes a les feines de casa i a la família respecte a les dones.

El sostre ja no és de vidre sinó de ciment

Com destaca Carme Poveda, directora d'anàlisi econòmica de la Cambra de Comerç, un dels pocs àmbits en què s'ha millorat en els dos últims anys és la política, gràcies a la llei que obliga a fer llistes paritàries (no s'arriba al 50% però s'ha fet "un salt important"). També en la presència de dones en els consells d'administració d'empreses cotitzades, en aquest cas per la pressió social. De tota mane-

ra, encara que en 12 anys s'hagi passat d'un 4% de presència en els consells a un 20%, encara s'està lluny del 30% necessari perquè la seva veu tingui un pes real. És curiós, però, que a dalt de tot hi hagi poques dones, però moltes en els càrrecs just per sota. "En els llocs tècnics de responsabilitat hi ha moltes més dones —relata Poveda—, però topen amb un sostre que ja no és de vidre si-

nó de ciment." No només se'ls limita l'ascens, sinó que massa cops ni els compensa a elles mateixes, ja que la bretxa salarial entre directius i directives és molt alta: la diferència del preu hora és de set euros. A més, a l'home, la promoció professional li suposa un augment de sou d'un 40% i a la dona, d'un 25%. Molts cops no li compensa els grans sacrificis personals i familiars que ha d'assumir.

frenat la reducció de les desigualtats." L'indicador d'igualtat de gènere vol suplir la falta d'índexs generals sobre aquest problema i donar una visió global de quina és la situació de la dona en comparació amb els homes, analitzant 28 ítems repartits en cinc blocs: formació, mercat de treball, sector TIC i R+D, condicions de vida i apoderament.

Més formades

L'àrea en què les dones aconsegueixen millor nota és la formació. Tenen menys fracàs escolar i un nivell de formació superior al dels homes (un 57% dels titulats universitaris són dones), però tot això no es tradueix ni en més responsabilitats ni en més salari que els homes, sinó tot el contrari. És en les ocupacions relacionades amb les noves tecnologies on les desigualtats són més notòries. Totes les dades són negatives, com ara que en les carreres d'enginyeria només un 17% dels estudiants són noies o que a les TIC tan sols un 28% de la plantilla són dones. "Sabíem que no estaven ben situades, però els resultats ens han sorprès, i és greu, perquè les TIC generaran molta ocupació en els propers anys", reflexiona Poveda. ■